

НІНА ПІДГОРА:

«Віримо, що після нашої перемоги повернемося до реалізації усіх проектів, які довелося поставити на паузу»

5

ПЕРЕМОЖЦІ БЛАГОДІЙНОГО КОНКУРСУ ВІД RELIFE FM ОТРИМАЛИ ПРИЗИ

3

ПРАЦІВНИКИ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ЦЕНТРУ ВИШИВКИ ТА КИЛИМАРСТВА ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У ЕТНОГРАФІЧНОМУ КВЕСТІ

2

РешетилівщинаUA

#30(220) від 28 липня 2022 року

Газета твоєї громади

Найкраща районна газета країни 2021 року за версією Національної спілки журналістів України

НА ПІДТРИМКУ ЗАХИСНИКІВ УКРАЇНИ ВІДБУВСЯ КУЛЬТУРНИЙ ЗАХІД «ЛІТЕПЛО»

2

У РЕШЕТИЛІВЦІ ПРОВЕЛИ ПЕРШИЙ ЛІТНІЙ КЛУБ ДЛЯ ДІТЕЙ

4

ЛЮБОВ МАЦОЛА: «На закупи – тільки з екоторбою!»

9

СЕКРЕТ МАЙБУТНЬОЇ ПЕРЕМОГИ – НЕЗЛАМНІСТЬ ЗСУ, ПОМНОЖЕНА НА ПІДТРИМКУ ПАРТНЕРІВ

На п'ятий місяць війни світові інституції часом демонструють довоєнну наївність. А часом — і безпорадність та відверте безсилля перед лицем нищого й брехливого агресора. Таким от виявився і минулий тиждень. Нічого сенсаційного для українців — просто ООН вкотре повірила угоді, підписаній із росією. Світова спільнота сподівалася вже найближчим часом отримати зерно з України,

а натомість в зерносховище в Одесі прилетіли російські ракети. І це не єдині прильоти минулого тижня — ворог гатив по мирних і прифронтових містах. Світ знову вжахнувся світлини із обстріляного Харкова, на котрих фотограф зафіксував тата, який декілька годин протримався за руку свого загиблого 13-річного сина. Чоловік ніби закликав у молитві над дитиною, що вже ніколи не стане дорослою.

Цього тижня світлини українських дітей і дорослих, чие життя обірвали чи покалічили російські ракети, демонстрували в стінах американського Конгресу. Там уперше в історії виступала перша леді іноземної держави — Олена Зеленська. Про результати цього візиту до Вашингтону, криваву «хлібну» угоду, допомогу для ЗСУ детальніше читайте на 6-ій сторінці нашого видання.

**Передплачуйте
улюблену газету
«Решетилівщина.UA»!**

Передплатні індекси —

60841

(24 грн на місяць)

60887

(144 грн на друге півріччя)

ЛЮДИ / ПОДІЇ / ФАКТИ

Працівники Всеукраїнського центру вишивки та килимарства взяли участь в етнографічному квесті

Минулого тижня працівники Всеукраїнського центру вишивки та килимарства взяли участь в етнографічному квесті, що проходив у Решетилівській філії I ступеня. Провідний художник з вишивки Ірина Павлюченко розповіла школярам про українські традиції, народні ремесла, більш детально зупинилася на притаманних решетилівському краю — рослинному килимарстві та вишивці, зокрема «білим по білому».

Ірина Миколаївна повідала дітям цікавинки з історії Решетилівки, а також про культурне розмаїття України — адже кожному регіону притаманні свій унікальний орнамент,

традиційні кольори, навіть техніки вишивання. Сорочки можуть відрізнятися за фасом, кольором, візерунком. Для Полтавщини характерні сорочки з вишивкою пастельних кольорів.

Кожен візерунок на традиційній українській вишиванці має своє значення і призначення. Такий одяг має оберегову функцію. Колись у будні українці носили так звані «буденки» — сорочки з небіленого полотна сірого кольору з «біднішою» вишивкою, або й взагалі без неї. А на свята вдягали білу, багату традиційним візерунком. Ремесло вишивати матері передавали своїм донькам,

а бабусі — внучкам. Колись кожна дівчина, навіть знатного роду, повинна була уміти вишивати. Важливо, щоб на зворотному боці вишитої сорочки не було вузликів, бо начебто вони можуть стати причинами помилок і нещастя в житті людини, яка носитиме вишиванку.

Розповідаючи про те, що кожен регіон України має своє святкове вбрання, Ірина Павлюченко продемонструвала це на ляльках-манекенах. А також повідала, що в ряді областей, коли дівчина виходила заміж, їй відрізали косу і покривали голову спеціальним убором (наміткою, хусткою, очіпком). Потім волосся відростало, але

голова жінки завжди залишалася покритою. Дівчата носили віночки, стрічки, обручі, а також хустки. Всі дівочі головні убори були відкритими й не приховували коси — гордість і красу кожної дівчини.

Діти з цікавістю розглядали виставку виробів, створених у Всеукраїнському центрі вишивки та килимарства.

У них «горіли» оченята, коли доторкалися до сорочок, рушників та інших виробів майстринь нашого Центру. Школярі не стримували емоцій, яких було велике розмаїття...

Людмила ДЯДЧЕНКО
провідний редактор
Всеукраїнського
центру вишивки
та килимарства

На підтримку захисників України провели культурний захід «Літепло»

22 липня в парку «Перемога» в Решетилівці відбувся культ-івент «Літепло» за участі талановитої місцевої молоді. Захід, під час якого глядачів розважали музикою та поезією, провели на підтримку благодійного фонду «Повернись живим», а організувала його Решетилівська молодіжна рада Pogress UA. Під час культурного івенту вдалося зібрати понад 4 тисячі гривень благодійних внесків.

Учасники молодіжки певні, що повторять захід на підтримку мужніх захисників України.

До слова, у Pogress UA вже прозвітували про перерахування зібраних донатів до фонду «Повернись живим» — це 4 166 гривень.

Атмосферу теплого і душевного настрою на заході створювали Інна Панець, Вікторія Криндач, Юлія Стещенко, Владислава Самойленко, Альона Понітайкіна, Ліза Попок.

Імовірно, подібний захід відбудеться вже в наступному місяці. Тож Pogress UA запрошує до участі молоді таланти. Якщо ви маєте хист до вокалу, музики чи віршування — пишіть в

«особисті повідомлення» на сторінки молодіжної ради у Фейсбук та Інстаграм.

Юлія ГРИНЧЕНКО

Радіопередача «Вінілосховище» повернулася до ефіру

У вівторок, 26 липня, радіоспілкування у форматі «Вінілосховище» повернулося до ефіру, після тимчасової невеликої паузи. Гостем передачі став засновник етнографічної збірки «Дерево», медик, лікар сімейної практики, що працюватиме в Лубенській громаді, власник чималої колекції старовинних речей Едуард Крутько.

Нагадаємо, що починаючи від середини березня голова Полтавської облради Олександр Біленький веде свою радіопередачу «Вінілосховище», де поширює лише правдиву перевірену інформацію, відповідає на актуальні запитання радіослухачів, надихає слухачів патріотичною музикою та спілкується із гостями. Під час війни розважальне, музичне та аполітичне радіошоу набуло

іншого забарвлення. Наразі головне завдання, яке ставить перед собою ведучий «Вінілосховища», — інформувати громадян про ситуацію на Полтавщині, країні та світі, боротися із недостовірною інформацією та фейками.

За цей час гостями радіопередачі «Вінілосховище» були: чемпіон 6 сезону телепроекту «Ліга Сміху», команда «СМТ» (Шишаки) — Владислав Стеблівський; Сергій Фоменко він же — «Фома» (Фронтмен гурту «Мандри»); фронтмен гурту «КАУА» Олександр Мілош; український поет, волонтер, музикант Сергій Жадан, українська активістка, наша землячка, очільниця організації «Євромайдан-Варшава» Наталка Панченко, український журналіст, радіоведучий, голова правління «Громадського радіо», очільник

Комісії з журналістської етики Андрій Куликов, воротар збірної України та ФК «Шахтар» Андрій Пятов, український телеведучий та музикант Коля Серга тощо. Окрім цього, гостями радіопередачі були очільники громад Полтавщини та голови обласних рад.

Програма виходить два рази на тиждень — кожного вівторка та п'ятниці. Початок: о 20:30. Трансляція на хвилі радіостанції ReLife 91.1 FM. Інтернет-трансляція за посиланнями: <https://youtu.be/iBC8Jz0JEyk>, <http://relife.media>. Також пряму трансляцію радіопередачі можна переглянути на офіційних сторінках голови Полтавської облради Олександра Біленького у соціальних мережах Фейсбук та Інстаграм.

Михайло ЧУБ

Школярі збирають кошти на придбання прапорів Решетилівки

Минулого тижня шкільне самоврядування «Лідер» Решетилівського ліцею імені І. Л. Олійника, оголосило збір коштів для закупівлі прапорів нашого міста. Ідея полягає в тому, щоб придбати символ Решетилівки та передати стяги на передову землякам-захисникам.

«Місто Решетилівка — це далеко не „новобуд“, перша згадка про нього як про населений пункт зафіксована ще в 1638 році. Наше славетне козацьке місто має свою власну цікаву і солідну історію, й тому повинна мати свою атрибутику. Прапор нашого міста був затверджений зовсім недавно, адже він дуже важливий для самоідентифікації міста і саме він максимально допоможе показати, так би мовити, «містечковий»

патріотизм решетилівців, де б вони не були — в Україні чи за її межами. Це насправді важливо, бо кожен з гордістю зможе показати що він з Решетилівки. Також, символічно було б давати наш стяг захисникам-землякам у дорогу на фронт», — йдеться у повідомленні організаторів зборів коштів.

За словами організаторів, вартість одного стягу — 250 гривень. Для початку планують придбати хоча б 10 екземплярів та передати військовим. Збір коштів триває до 1 серпня. Для того, щоб втілити мрію у життя, школярам потрібна наша підтримка. Перерахувати кошти можна на карту:

4149 4993 9265 5237

Лобач Вероніка Сергіївна

Віктор БЛОКІНЬ

КРИМІНАЛ ТА НАДЗВИЧАЙНІ ПОДІЇ

За повідомленням Нацполіції, у період із 18 по 25 липня у Решетилівській громаді зареєстрували 58 повідомлень про кримінальні правопорушення та інші події. Із них 11 внесено до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ознаками кримінальних правопорушень.

25 липня до Решетилівської служби порятунку надійшло повідомлення про ДТП. Прибувши на місце, надзвичайники Решетилівської ДПРЧ-10 встановили, що автомобіль з'їхав у кювет та зіткнувся з деревом. Внаслідок ДТП водійка, за даними медиків, отримала травми та була заблокована в автомобілі.

Рятувальники за допомогою спеціального обладнання деблокували постраждалу та передали працівникам швидкої медичної допомоги.

Для надання допомоги залучили 5 чоловік особового складу 10-ї державної пожежно-рятувальної частини та 1 одиницю техніки.

Нагадаємо номери телефонів, за якими Ви маєте можливість повідомляти інформацію щодо місця перебування зниклих людей, а також відомі Вам обставини вчинення злочинів або порушення публічного порядку: (05363) 2-50-72 (чергова частина Решетилівського ВП) або 102.

люди / події / факти

Переможці благодійного конкурсу від ReLIFE FM на підтримку ЗСУ вже отримали свої призи

Як ми вже повідомляли, на минулому тижні фінішував благодійний конкурс місцевої радіостанції *ReLIFE FM*. Основними цілями організатори вбачали зібрати якомога більше коштів на підтримку місцевого волонтерського руху та вкотре звернути увагу на важливість волонтерства і підтримку наших захисників.

Загалом вдалося зібрати близько 35 тисяч гривень. А везунчики за свої донати отримали круті подарунки.

Конкурс проводили на усіх соціальних платформах ФМ-ки.

Тож, у телеграм-каналі «Решетилівська кореспонденція» книгу «Інтернат» від Сергія Жадана виграла Наталія Колотій, а фірмову футболку і «*Rvesna 19*» та мішок солі вагою 25 кг від магазину «П'ятачок» — Олена Пугіна. До речі, переможниця передала свій продовольчий подарунок тому самому волонтерському руху, спільно з якими й проводився конкурс і які виготовляють м'ясні консерви на передову.

Переможцям соцмережі Інстаграм теж роздали файні подарунки. М'яч та футболку

ФК «Ворскла» отримала Наталія Міценко, вінілову платівку Сергія Бабкіна — Ольга Овчаренко, а патріотичну футболку від магазину «Гайдамака» — Юрій Наконечний.

У Фейсбуці розіграли один із найголовніших призів — вишиванку в техніці «білим по білому» від місцевої майстерні «Соломія». Отримати цей подарунок пощастило місцевій жительці Ліні Бодні. Сувенірний м'яч від ВК «Решетилівка» дістався Вадиму Путіну, китайський сервіз від «*KAVA POLTAVA*» — Альоні Пархоменко, а набір від проекту «Вінілосховище» (вініл, марки та мерч радіопроектів) — Марині Пасічник.

Організатори конкурсу щиро дякують учасникам та спонсорам конкурсу. Особлива вдячність захисникам і захисницям, які бережуть наші тихі ранки.

Юлія ГРІНЧЕНКО

Жителі Кукобівської громади передали домашню випічку для військових

Від початку повномасштабного вторгнення рашистів в Україну у Решетилівській громаді набрала обертів волонтерська діяльність. Майже у кожному населеному пункті працює так звана «армія волонтерів», яка підтримує військових на передовій. За цей час волонтери відвезли кілька тонн гуманітарної допомоги, яку збирали небайдужі решетилівці. Серед зібраного — консервація, крупи, овочі, тушонка, а також домашня випічка тощо.

Минулого тижня небайдужі жителі Кукобівської громади передали нашим захисникам, які нині проходять лікування у госпіталях, кілька ящиків ароматної духмяної випічки. Вправні господині працювали,

як одне ціле, щоб поранені хлопці поласували смаколиками та відчули тепло рідного дому. Пухкі пиріжки, булочки та іншу здобу волонтери доставили миттєво до лікарняних закладів.

Господині із Решетилівської громади почали допомагати від початку війни і темпів збавляти не будуть аж до перемоги.

Віта ШАФРОСТ

Для земляка-військовослужбовця придбали тепловізор

Нещодавно волонтери оголосили про збір грошей на тепловізор. Цей прилад вкрай необхідний для батальйону, де несе службу житель Решетилівщини Сергій Прус. Завдяки небайдужості та наполегливій роботі волонтерів, менш ніж за тиждень вдалося зібрати кошти та придбати прилад.

За словами волонтерів, на прохання про допомогу відгукнулося дуже багато людей, тому

вдалося зібрати не 46 тисяч гривень, як це планувалося від початку, а понад 70 тисяч. Завдяки цьому, придбали набагато кращий та якісніший тепловізор. Незабаром прилад передадуть на позиції наших військових, за його допомогою буде набагато краще виявляти ворогів та не допустити захоплення наших територій.

Михайло ЧУБ

Коротко про головне

Голови райдержадміністрацій мають особисто перевірити наявність та стан укриттів у навчальних закладах

На цьому наголосив начальник Полтавської обласної військової адміністрації Дмитро Лунін під час наради з начальниками РВА щодо підготовки до навчального року.

Він поставив головам районних адміністрацій завдання не просто взяти під особистий контроль перевірки укриттів у школах, дитсадках, ПТУ, а підійти до цього процесу по-господарськи. На власні очі побачити, в якому стані укриття, і там, де це доцільно, зробити ремонт.

В укриттях має бути тепло, освітлення, вентиляція, запаси води. І щоб на території закладу працювали система відеоспостереження й тривожна кнопка для виклику поліції або охорони.

теоретична та практична частини підготовки водіїв будуть розмежовані. Обмеження введені з огляду на світовий досвід та для гарантій безпеки всіх учасників дорожнього руху.

Відтепер охочим отримати водійське посвідчення спочатку варто пройти теоретичний курс навчання в автошколі та успішно скласти тестування в територіальному сервісному центрі МВС. А уже зі знаннями правил дорожнього руху та зі Свідомством про закінчення теоретичної підготовки починати практичний курс і виїжджати на вулиці за кермом.

За тиждень у Решетилівській громаді не зареєстрували жодного випадку COVID-19

За інформацією Полтавського обласного центру контролю і профілактики хвороб МОЗ України, від початку карантину на Полтавщині діагностовано 199 500 випадків захворювання на COVID-19. Одужали 195 105 жителів області. Всього зареєстровано 4 354 летальних випадків.

З початку моніторингу коронавірусного захворювання на території Решетилівської громади підтверджено 2 531 випадок інфікування.

Нових випадків за тиждень не реєстрували.

Для музею окупації радянської доби обирають назву

Відбулося чергове засідання робочої групи з обговорення пропозицій щодо створення музею окупації радянської доби на Полтавщині. Про це у своєму телеграм-каналі повідомив голова Полтавської обласної ради Олександр Біленький.

Нині є 4 ймовірних назви майбутнього музею. Тож користувачам запропонували проголосувати за найбільш доцільніший. Так, найбільше голосів віддали за назву «Шлях до незалежності», на другому місці назва — «Музей визвольної боротьби XX-XXI століть», передостаннє місце віддали «Музею радянської окупації» і врешті решт на останньому місці — назва «Музей тоталітаризму».

Юлія ГРІНЧЕНКО

Євробачення-2023 відбудеться у Великій Британії

Пісенний конкурс Євробачення-2023 відбудеться від імені цього річного мовника-переможця — української телерадіокомпанії Суспільне Мовлення.

Організатори поставили крапку у Великій Британії в цьому питанні. Україна має вийти у фінал автоматично.

Запрацювали нові правила отримання водійського посвідчення

Згідно нових правил, що набули чинності 24 липня,

ЛЮДИ / ПОДІЇ / ФАКТИ

Решетилівське «Динамо» провело благодійний матч із футболістами Кобеляцької громади

Майже 10 тисяч гривень для підтримки ЗСУ вдалося зібрати на благодійному футбольному матчі у Кобеляках.

Минулої суботи на місцевому стадіоні «Колос» відбувся черговий благодійний футбольний матч. Його провели команди «Урожай» (Кобеляцька територіальна громада) та «Динамо» (Решетилівка).

Команди показали непогану гру, але господарям поля так

і не вдалося пробити захист «динамівців» Олексія Крохмалю та Олександра Деркача.

Натомість футболісти, що представляли Решетилівську громаду, поклали два «смачні» м'ячі у ворота суперника. Першим відзначився легіонер — переселенець із Попасної, що нині проживає в Решетилівці — Юрій Семенов. Другий гол у ворота суперника забив решетилівець Максим Коваленко.

Рахунок — 0:2 на користь гравців з Решетилівки.

Але найголовніший результат — це допомога, яку вдалося зібрати на потреби ЗСУ, та підтримка наших захисників.

Разом уболівальники та гравці зібрали для земляків-військовослужбовців 9 305 гривень.

Юлія ГРІНЧЕНКО

Для найменших жителів Решетилівки актори обласного театру імені М. В. Гоголя презентували виставу «Кіт у чоботях»

У четвер, 21 липня, у Решетилівському будинку культури для найменших мешканців та гостей нашої громади, яких війна змусила покинути рідні домівки та знайти прихисток на Решетилівщині, відбувся перегляд вистави «Кіт у чоботях» від акторів Полтавського обласного театру імені М. В. Гоголя. На виставу завітало кілька десятків хлопчиків та дівчаток у супроводі своїх батьків. Діти отримали незабутні емоції від перегляду та весело провели час.

Нагадаємо, що Полтавський обласний академічний театр імені Гоголя, театр ляльок, симфонічний оркестр та обласна філармонія організовують безкоштовні заходи для всіх охочих жителів Полтавщини. Щотижня актори дають концерти у містах, селищах та селах області, щоб підбадьорити переселенців та мешканців регіону. Окрім Решетилівки, подібні заходи минулого тижня відбулися у таких населених пунктах, як Копили, Мачухи, Нові Санжари, Диканька та інших.

Михайло ЧУБ

У Решетилівській бібліотеці триває тиждень повернення книг

Із 25 по 31 липня у Решетилівській центральній міській бібліотеці імені О. М. Дмитренка влаштували тиждень повернення літератури боржниками. Адже одним із важливих завдань

кожної бібліотеки є не тільки поповнення фонду новими книгами, а й зберігання наявного фонду.

Саме цього тижня бібліотекарі закликають усіх «боржників», які вчасно не повернули

літературу, принести книги до книгозбірні.

«Протягом цього тижня бібліотека з нетерпінням чекає на читача-боржника. На кожного такого читача чекає сюрприз: радість бібліотекаря та подяка читачів», — йдеться у повідомленні.

Віктор БЛОКІНЬ

У Решетилівці провели перший літній клуб для дітей

24 липня завершилась робота літнього клубу *DECIDE Summer Clubs* — «Ми вдома — в Україні» за підтримки проекту *DECIDE*, який спрямовано на підтримку двох важливих реформ — освіти та децентралізації. Протягом десяти днів, з 15 по 24 липня, на базі Решетилівської філії І ступеня педагоги забезпечили змістовне дозвілля для понад вісімдесяти дітей різного віку із Опорного закладу «Решетилівський лицей імені І. Л. Олійника».

Для дітей організовували тренінги, тематичні гуртки та спортивні естафети, квести, інтелектуальні ігри, туристичні естафети та інші цікаві заходи. Організатори велику увагу приділяли поглибленню знань дітей про демократичну громаду. Також діти вчилися надавати першу медичну допомогу та працювали із соціальним педагогом та психологом.

Родзинкою літнього клубу стало для дітей знайомство із послугами Решетилівського центру туризму. Завдяки керівнику Центру Павлу Мосієнко та його команді невтомних ентузіастів-вихованців, учасники літнього клубу отримали навички веслування на каяках та спробували свої сили на уроках зі скелелазіння.

Нагадаємо, що унікальний шанс вперше організувати літні дитячі клуби отримали лише 30 громад України. У Топ-30 увійшли шість громад із Полтавщини. Зокрема, шанс реалізувати у себе вдома ідею *Summer Clubs* «Ми вдома — в Україні» дістався Решетилівській, Терешківській спільно з Машівською та Новосанжарською, Полтавській та Пирятинській громадам.

Віта ШАФОРСТ

З нагоди Міжнародного дня шахів у бібліотеці села Лиман Перший відбувся захід

З 1966 року в усьому світі 20 липня відзначається як Міжнародний день шахів. В Україні 20 липня визнано Днем шахів відносно недавно — з 2011 року. З цього часу наша країна також вшановує стратегів усіх рівнів, які присвятили себе цій грі, що захоплює й розвиває мислення. З нагоди свята, у бібліотеці села Лиман Перший для дітей організували цікаве дозвілля та ознайомили детальніше із інтелектуальним видом спорту. Юні учасники гуртка «Книголюби» завітали до бібліотеки на захід «Подорож у шахове королівство», де на них чекали веселі завдання, ігри та вікторини. Під час заходу, малеча прослухала розповідь про гру, яка підкорила весь світ, і стала для своїх численних шанувальників справжнім сінкром еталоном гнучкості

та гостроти розуму, вміння мислити швидко й стратегічно.

Під кінець заходу, дітвора поласувала солодощами та обмінялися враженнями. Під час літніх канікул, бібліотеки громади дедалі частіше влаштовують для юних книголюбів цікаві заходи, розваги, флешмоби, щоб прищепити дітям любов до книги, цікавих захоплень та урізноманітнити літнє дозвілля.

Михайло ЧУБ

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Ніна ПІДГОРА: «Віримо, що після нашої перемоги повернемося до реалізації усіх проектів, які довелося поставити на паузу»

Ранок Шевченківського старости Ніни Підгори розпочинається з традиційного об'їзду населених пунктів. Географія громади дозволяє одного ранку обрати дорогу до старостату через Дружбу та Шевченкове, а наступного по дорозі на роботу заїхати в Капустяни. Люди в селі прокидаються рано — хто виносить молоко, хто корівку на пасовище жене. Так що, поки доїде до старостату, Ніна Михайлівна вже знає останні новини й чим кожне село «дихає» та живе. Єдине, що до віддаленої Шамраївки не вдається навідуватися так часто, як раніше — доводиться заощаджувати пальне. Ніна Михайлівна зауважує, що нині фактично 80% роботи старости проходить у телефонному режимі — отакі вони реалії воєнного стану. Про них і про те, як живеться Шевченківському старостату нині в умовах війни ми й говорили з Ніною Підгорою, продовжуючи серію інтерв'ю зі старостами Решетилівської громади.

— Ніно Михайлівно, де застав вас перший день повномасштабного вторгнення? Про що думали тоді і як діяли?

Н.П.: Як і багатьох — вдома. Ранок у селі починається з порання по господарству, от я цим і займалася. Привернув увагу сильний гул — глухий і тривалий, який було чути в районі Григорівки. Чи то літаки перелітали, чи ще щось. Коли повернулася в дім, дізналася, що росія порушила кордони України, напала на нашу державу і що російські війська обстріляли Миргород. Перші емоції — шок і несприйняття. А далі був дзвінок із міської ради — нас терміново збирала міський голова Оксана Дядюнова. У кожного з нас у колишній сільській раді було розроблено план особового складу і пункт збору по кожній території. Ми вже знали, що нам потрібно буде працювати за цим планом. Керівництво громади поставило чіткі завдання, як старости повинні діяти у своїх населених пунктах. Перше — заспокоїти земляків, бо перші дні вторгнення люди не розуміли, що робити і як бути далі. Перші емоції — шок, а потім страх. Але ми цей непростий період пережили. Кожен із мешканців громади намагався зателефонувати чи прийти особисто, аби запитати, що робити, чим вони можуть допомогти і як долучитися до оборони і захисту свого села.

На другий день вторгнення військова адміністрація почала облаштовувати блокпост поблизу села Капустяни. Місцеві мешканці дуже активно відгукнулися — приносили мішки, набирали пісок, заготовляли дрова. Перші дні кололи «бандерівське смузі». Виготовили їжаки та шипи, аби в разі потреби перекрити трасу «Дніпро—Царичанка—Решетилівка»

й зупинити ворожу техніку. Допомогали в облаштуванні бліндажів, будівництві барикад. А потім спільно з міською радою, відділом освіти організували приготування обідів для оборонців на блокпості. Готували в школі на кухні по черзі: спочатку до плити заступали працівники дитячого садочку, наступного дня — школи. У спортзалі організували плетіння сіток. А вже за тиждень почали їхати перші вимушені переселенці.

— Мешканці яких регіонів шукали у вас прихисток на початку вторгнення і хто залишається в громаді зараз?

Н.П.: Найперші до нас приїхали сумчани, мешканці Охтирки, а також з Ірпеня, що під Києвом. Місцеві мешканці включилися в допомогу прибулим — несли консервацію, картоплю, сало, цибулю, миючі засоби, постіль, білизну, медикаменти — що в кого було, несли активно. На сьогодні у нас меш-

“
Маємо гарний контакт з усіма керівниками відділів та управлінь. Йдеться про молодь — компетентну і професійну, котра оперативно відгукується на будь-які проблеми.
Відповідь і допомога є по всіх питаннях.”

кають 93 людини — це 32 сім'ї, які вивезли із війни 22 діточок. Частина вже поїхала, хтось змушений нині шукати порятунку від обстрілів. Поїхали додому мешканці Охтирки, Київщини. Лишаються жителі Луганської та Донецької областей, Маріуполя, Запоріжжя, Дергачів, Рубіжного. Географія широка — де гаряче зараз, звідти люди і їдуть, аби знайти у нас прихисток.

— Пошук житла для вимушених переселенців був проблемним?

Н.П.: Проблема була і залишається, бо ті будинки, що були придатні для проживання, вже всі заселили. У нас у Капустянах родина Динькових пустила до себе в будинок три родини, а самі поселилися у літній кухні. Нині чимало вимушених переселенців мешкають у родинях — хто так само поступився власним будинком і пішов жити у літню кухню, хто пустив туди родини біженців. У громаді лишилися такі

будинки, що пустою стоять вже більше 15–20 років. Вони непридатні для життя — порозвалювалися й порозповзалися, бо не було за ними догляду. А ще позалишалися такі, за якими рахується велика заборгованість за електроенергію і за газ. З'явилася інформація, що ці борги нібито списуватимуть, аби поселити вимушених переселенців. Буквально нещодавно говорила із керівництвом газової служби — на жаль, такої вказівки поки немає. Цих будинків не так вже й багато, але 5–6 на старостат знайдеться. Зокрема, у Шевченковому маємо такий будинок. За ним рахується 8 365 гривень боргу. Житловий будинок стоїть, власник помер, а спадкоємці невідомі.

— Чи є серед вимушених переселенців ті, хто збирається на довше лишитися у громаді?

Н.П.: Звісно. Наприклад, родина з Маріуполя планує лишитися в нас, нині саме шукають будинок, аби його придбати. Дві родини з Харківщини викупили будинки у Дружбі. До речі, городи в нас садили всі, хто мав таке бажання. Міська рада забезпечувала насінневою картоплею, місцеві мешканці поступилися на користь переселенців невеликими ділянками власних городів, аби ті могли собі щось посадити.

— Тобто війна, мов той лакмусовий папірець, проявила все краще у мешканцях громади і згуртувала їх ще більше?

Н.П.: Саме так. Маємо чимало таких прикладів. У перші дні повномасштабного вторгнення влаштували цілодобове чергування по старостату, по кожному населеному пункту окремо. По два чоловіка і вдень, і вночі об'їздили села. Включалися як місцеві чоловіки, так і внутрішньо переміщені — приходили й самі просилися, бо хотіли долучитися до охорони спокою в громаді, яка дала їм прихисток. А коли виникли проблеми з паливом, знайшли вихід із ситуації завдяки небайдужим землякам. У місцевому господарстві «Обрій» є приватна охоронна фірма. Тож на час війни вони не лише виробничі об'єкти охороняють — домовилися з керівництвом, аби в нічний час, під час комендантської години, охоронці проїздили по вулицях населених пунктів. Так що коли з'являються підозрілі особи чи невідомі автівки, охорона сповіщає. А ще допомагають боротися з місцевими паліями: відстежують підпали та проводять роз'яснювальну роботу з порушниками, пояснюють, що так робити не можна, просять загасити вогнище і нагадують про відповідальність.

Цієї весни у кожному населеному пункті організовували толоки — до прибирання

долучалися небайдужі мешканці. У Дружбі, для прикладу, прибирали стадіон, футбольне поле, дитячі майданчики, приміщення церкви, зону відпочинку біля Гончарівки, наводили лад на цвинтарях. Компанія «Онур», котра будує дорогу «Дніпро—Решетилівка», і цього року надала свою техніку — підгортали сміттєзвалище, вивозили великогабаритне сміття з Шевченкового. Щомісяця 10-го числа трактор від «Обрію» об'їздить села і безкоштовно збирає сміття. Господарство також надавало косарку, аби покосити бур'яни в громаді. У Шамраївці технікою та всім необхідним допомагає місцевий фермер Василь Сербак. А ще нам пощастило, бо маємо свого депутата у міській раді: Василь Миколайович Савченко активно допомагає вирішувати нагальні проблеми, що виникають.

Громадою облаштували укриття у кожному населеному пункті. У Шамраївці та Дружбі назустріч пішли місцеві підприємці — Любов Гончаренко та Ніна Ярмола: укриття організували у підвальних приміщеннях під магазинами. Власниці крамниць допомогли з піддонами, іншими речами, аби створити більш-менш комфортні умови в підвалах. У Шевченковому таке укриття під колишнім приміщенням інтернату облаштував відділ освіти та педколектив школи. У Капустянах свого часу була пасіка і підвал зимівника — його теж привели до ладу. А ще мешканці громади підтримують коштами місцевих волонтерів — Олександра та Світлану Джерипу, котрі закуповують все необхідне, і автівки зокрема, для ЗСУ. Наші жінки та дівчата так само печуть пиріжки та печиво для бійців на передовій. Відверто розчулили наші заощадливі бабусі: коли оголосили збір тканини на пошиття білизни для військових, ті приносили цілі сувої полотна, рушникової тканини, ділилися своїми багаторічними запасами.

— Ніно Михайлівно, ви вже говорили про перший день вторгнення і взаємодію з міським головою. А як зараз комунікація і співпраця із керівництвом громади в умовах воєнного стану?

Н.П.: Все чітко, організовано, конкретно. Питань виникає чимало. Проте намагаємося Оксану Анатоліївну, принаймні я особисто, не вантажити тими дрібними питаннями, що можна вирішити із заступниками чи керівниками управлінь та відділів міськвиконкому. Бо знаємо, що відповідальність за таку велику територіальну громаду на міському голові величезна. В мирний час та не легко, а зараз і поготів. Маємо гарний контакт з усіма керівниками відділів та управлінь. Йдеться про молодь — компетентну і професійну, котра оперативно відгукується на будь-які проблеми. Відповідь і допомога є по всіх питаннях. Про заступників міського голови вже й не говорю — до них звернутися можна у будь-який час доби.

— Традиційне запитання: які плани громади на цей рік зупинила чи поставила на паузу війна?

Н.П.: Свого часу, коли сесія міської ради затверджувала план соціально-економічного розвитку громади, до нього було включено реконструкцію водогону в селі Шевченкове. Було виготовлено проект і виділено кошти — близько 3 мільйонів гривень. Загальна протяжність водогону — майже 3 кілометри. Планували цього року замінити труби на трьох вулицях — Лашківського, Миру та Горького, встановити пожежні гідранти. Зараз цей проект на паузі. Планували встановити автобусні зупинки у Шевченковому, Дружбі й Капустянах. А ще міська рада подавала клопотання обласвододору щодо будівництва об'їзної дороги навколо Шевченкового. Проект актуальний, бо великоваговим вантажівкам, аби виїхати на трасу від зернохосвища, доводиться їхати із зерном по центральній вулиці Шевченкового, біля школи. Іншого шляху просто немає. Проект було затверджено, розпочалися навіть підготовчі роботи. Проте через війну їх довелося призупинити. Та не втрачаємо надії й віримо, що після нашої перемоги повернемося до реалізації усіх проектів, які довелося поставити на паузу.

Настя ТОПОЛЯ

ВІЙНА

П'ЯТЬ МІСЯЦІВ ВТОРГНЕННЯ, або Війна, що може офіційно перетворитися на геноцид, та як російські ракети гасять «маяки надії»

Історичний та резонансний — таким провідні світові ЗМІ назвали візит дружини українського президента Олени Зеленської до Вашингтона. У столиці США вона зустрічалася із держсекретарем Ентоні Блінкеном, побувала у Білому домі, де зустрілася з Джо та Джилл Байденами, а також віцепрезидентом США Камалом Харрісом та її чоловіком Дагласом Емхоффом. У Меморіалі жертвам комунізму у Вашингтоні Олена Зеленська отримала нагороду Dissident Human Rights Award, присуджену українському народу. А завершила візит емоційним виступом перед обома палатами Конгресу США. Цей виступ був справді історичним, бо перша леді

іноземної держави з трибуни Конгресу робила це вперше. До того ж, просила не про гуманітарну допомогу, а про зброю для своєї країни. Під час промови Олена Зеленська демонструвала фото, розповідаючи про долі тих українців, які стали жертвами звірств російської армії. «Це такі „Голодні ігри“ росії — полювання на мирних людей у мирних містах України. У своїх новинах вони цього не покажуть. Тому показую я», — заявила Зеленська. Вона, зокрема, згадала і про загибель 4-річної Лізи з Вінниці, 5-річну Єву з Очакова, котра загинула від російської ракети разом із мамою та бабусею. На конгресменів та сенаторів з екрану дивилися молоді й усміхнені

кремєнчужани, котрі вже ніколи більше не вийдуть на роботу в знищений торговий центр «Амстор», не закохаються і не народять дітей...

«Я звертаюся до вас від імені всіх загиблих. Від імені людей, які втратили руки й ноги. І від імені людей, які ще живі та цілі. Від імені тих, хто воює, і тих, хто чекає в тилу на повернення своїх рідних з передової, — звернулася до Конгресу Зеленська. — Я прошу у вас зброю! Зброю не для того, щоб нести війну на чужу територію, а щоб захистити свій дім і право прокидатися в ньому живими. Я прошу у вас системи протиповітряної оборони, щоб ракети не вбивали дітей у їхніх візочках. Щоб вони не руйнували дитячі кімнати й цілі сім'ї».

Це емоційне прохання викликало овацію в Конгресі — 30 секунд конгресмени аплодували дружині президента України стоячи. На знак підтримки деякі з лідерів Конгресу потиснули пані Олені руку, а демократ Біл Паскрелл накинув на плечі український прапор. Попри заяви деяких одіозних політиків, як от колишній президент США Дональд Трамп, чи спроби влаштувати скандал навколо поставок зброї, Україну

в її боротьбі підтримують представники обох партій у Конгресі. «Вони не просять відправити американських солдатів, — заявив після виступу Олени Зеленської сенатор-республіканець із Південної Кароліни Ліндсі Грем. — Вони просять американську зброю. Я думаю, зараз саме час скласти ще один пакет допомоги, щоб увійти у 2023 рік з такими поставками сучасної зброї та економічною допомогою, яких було б достатньо для продовження боротьби». Сенатор-демократ із Коннектикуту Річард Блюменталь прокоментував: «Те, що ми бачили тут, — людська трагедія, що розгортається прямо на

наших очах. Вбито невинних людей. Чому? Тому що вони є українцями. Це геноцид — саме те, що відбувалося під час Другої світової війни. І його треба зупинити».

Маємо перший результат візиту — сенатори представили проект резолюції про визнання дій росії в Україні геноцидом. Про це повідомив Володимир Зеленський. «У резолюції зазначено, що дії росії в Україні, які включають примусову депортацію до росії та цілеспрямоване вбивство українського цивільного населення під час масових звірств, є геноцидом проти народу України», — прокоментував президент.

Кривавий хліб і «беззастережне» засудження

Відверто беззубими на фоні війни, що триває в Україні, виглядають дії головного миротворця світу — Організації Об'єднаних Націй. Саме вона разом із Туреччиною стали посередником у вирішенні питання щодо вивезення з України зерна, аби запобігти голоду та продовольчій кризі в світі. Перемовини щодо безпечного транспортування хліба з українських портів морським шляхом не один день тривали у Стамбулі. В результаті було підписано угоду. Не з росією, звісно. Та вимагала, щоб російські кораблі супроводжували конвої із зерном, хотіла оглядати українські судна у наших портах.

Всі ці вимоги було відкинуто, як і умови щодо повного розмінування трьох портів — для вантажних кораблів мали прокласти безпечний фарватер, проте нехтувати безпекою власної країни заради експорту зерна ніхто не збирався. Знаючи ціну всім угодам, Україна цю домовленість про експорт підписала з Туреччиною та ООН. Таку ж угоду з цими двома сторонами підписав і офіційний кремль.

Для дотримання домовленостей у Туреччині мали створити інспекційні групи з представників усіх сторін, які будуть забезпечувати перевірку вантажів і персоналу, що прямують до українських

портів або виходять з них. Інспекція мала відбуватися винятково в гаванях, на вході та виході з Турецької протоки. «Спільна інспекція забезпечить наші порти від входу „тро-янських конів“ під виглядом цивільних суден. Контроль над українськими портами повністю залишається за українською стороною», — прокоментував міністр інфраструктури Олександр Кубраков.

Проте не встигли висохнути підписи на «маякові надії», як назвав цю угоду генсек ООН Антоніу Гутерреш, як в Одеський порт прилетіли російські ракети. Напередодні нищий і підступний

бункерний дід розпинався на камеру в Ірані, що росія не перешкоджає українцям вивозити хліб, а в суботу 23 липня окупанти прицільно жажнули по зернохосвищах у порту.

«Сьогоднішній російський ракетний удар по Одесі, по морському порту, — цинічний, прорахований — виявився ударом також по політичних позиціях самої Росії, — прокоментував Володимир Зеленський у своєму суботньому

вечірньому зверненні до нації. — Якщо хтось у світі раніше ще міг говорити, що потрібен якийсь діалог з нею, якісь домовленості про припинення вогню без деокупації нашої території, то сьогоднішні російські „Калібри“ знищили саму можливість для таких заяв».

Запитаєте, а що там ООН? Генсекретар «беззастережно засудив» ракетний удар по Одесі. Якось так.

ВІЙНА

Зброя від партнерів і безпілотник від польського народу

Добре, що в Україні є партнери, котрі знають ціну угодам з росією й добре розуміють: все, що нині потрібно нашій країні, аби перемогти озброєного окупанта, — це сучасна зброя. Тож доки москвити волають про накачування України зброєю, представники Пентагону заявляють про поставки нових «Химер». Їх кількість в українській армії планують збільшити до 25–30 одиниць. Варто врахувати, що ця зброя надходить поза рамками програми Ленд-лізу, котра запрацює ближче до осені.

Великобританія також надішле найближчими тижнями чергову партію військової допомоги. Йдеться про понад двадцять 155-мм самохідних установок *M109* і тридцять шість 105-мм артилерійських установок. Також з'являться радіолокаційні системи контрбатареїної боротьби та понад 50 000 боеприпасів для наявної в Україні артилерії радянських часів.

Gepard

А ще — понад 1600 одиниць протитанкової зброї та безпілотники, включно з сотнями повітряних боеприпасів. На сьогодні ми вже отримали від британських партнерів 6900 одиниць протитанкової зброї *NLAW*, *Javelin*, *Brimstone* та іншої, а також 16 тисяч артилерійських снарядів, шість машин *Stormer* із зенітно-ракетним комплексом *Starstreak* та сотні ракет. Сполучене Королівство також поставило морські ракети *Brimstone*, реактивні системи залпового вогню, 120 бойових броньованих машин і велику кількість нелетальної допомоги, включно з понад 82 000 шоломів, 8 450 комплектів бронежилетів і понад 5 000 приладів нічного бачення.

Міністр оборони Сполученого Королівства Бен Воллес зауважив: «Масштаби та асортимент обладнання, яке ми надаємо, демонструють силу нашої рішучості. Разом з нашими міжнародними партнерами ми забезпечимо, щоб Україна мала інструменти

для захисту своєї країни від незаконного вторгнення путіна».

Днями українські військові отримали перші 3 зенітні самохідні установки *Gepard* від Німеччини. Як зауважив міністр оборони України Олексій Різніков, загалом Україна очікує від Бундесверу 15 таких протизенітних ракетних комплексів. Влада Польщі передала ЗСУ танки *PT-91 Twardy* (модернізовані Т-72). Ну, а самі поляки зібрали майже 5 мільйонів доларів на *Bayraktar* для України. Кошти на ударний безпілотник для української армії перерахували понад 200 тисяч поляків, а ініціював акцію журналіст, соціолог і головний редактор видання «Політична критика» Славомір Сераковський. Щиро дякуємо за підтримку та допомогу братам полякам. І ще: коли почуєте про те, що Європа і світ від нас втомилися — не вірте. То російське ІПСО. Світ не втомився, бо знає, що має справу зі злом у чистому вигляді.

© Bayraktar/AA/picture alliance

Боротьба за хліб насущний і за душі українців

Поки наші захисники на передовій освоюють новітню техніку й нещадно гатять ворога, Україна тримає тил. І важливий продовольчий фронт зокрема. Попри війну — у розпалі жнива. І як свідчать цифри зібраного збіжжя, у цей складний рік голодувати ми не будемо. За інформацією Мінагрополітики, станом на початок цього тижня українські аграрії вже зібрали 6,5 мільйона тон ранніх зернових та зернобобових культур нового врожаю із загальної площі у 2,1 мільйона гектарів. У вівторок вінницькі аграрії перетнули позначку у мільйон тон. На Полтавщині жнива в розпалі. Наші аграрії обмолотили 67 тис. га площ під ранніми зерновими та зернобобовими культурами і зібрали майже 274 тис. тонн.

Та не хлібом єдиним. Бо робить Полтавщина свій внесок і в енергетичну незалежність України. Поки росіяни влаштовують Європі газовий шантаж, полтавські газовики запустили в експлуатацію нову свердловину. За інформацією НАК «Нафтогаз України», углиб вона сягає понад 6 км. Запланований видобуток — майже 100 тис. куб. м газу на добу.

Наразі громади області активно готуються до нового навчального року. Він буде змішаним, тобто навчання проходитиме і онлайн, і в класах. «Як працюватиме конкретний дитсадок чи школа, визначатимуть батьки дітей та громади. Спільне завдання різних рівнів влади — дати доступ до освіти всім дітям. Тим, хто проживає на Полтавщині, тим, хто виїхав в іншу область чи

країну, і тим, хто приїхав до нас», — зауважив голова ОВА Дмитро Лунін. Голови районних адміністрацій мають ретельно і особисто перевірити укриття в школах, дитсадках та ПТУ. «Безпека дітей — найголовніше у закладах освіти, які оберуть очне навчання. В укриттях має бути тепло, освітлення, вентиляція, запаси води. І щоб на території закладу працювали відеоспостереження й тривожна кнопка для виклику поліції або охорони» — написав у своєму Телеграм-каналі Дмитро Лунін.

Ну, і наостанок — про відновлення історичної правди й боротьбу на фронті ідеологічному за уми та душі українців. Вона зараз як ніколи на часі. Он росіяни не встигають окупувати українські території, як уже пхають в українські школи власні навчальні

програми. А оскільки українські вчителі відмовляються викладати дітям російську мову та літературу й зомбувати рашистською пропагандою, то окупанти пруть на Херсонщину та в тимчасово окуповані села й міста Запорізької області вчителів з росії. А ще поспішають відновлювати пам'ятники леніну та іншим комуністичним лідерам і натикують монументи руським письменникам та імператриці Катерині II. Натомість українці весь цей історичний мотлох складають у музеях окупації радянської доби. Такий має з'явитися й на Полтавщині. Як повідомив голова обласної ради Олександр Біленький, відбулося два засідання робочої групи, яка займається його створенням. Триває робота щодо розробки правового статусу майбутнього

закладу, його концепції та пошуку місця розташування. А от щодо назви, то у своєму Телеграм-каналі Олександр Юрійович запустив голосування. На вибір запропоновано чотири варіанти: «Шлях до незалежності», «Музей визвольної боротьби ХХ-XXI ст.», «Музей радянської окупації» та «Музей тоталітаризму».

«Хоч із запізненням, але ми робимо впевнені кроки щодо відродження історичної пам'яті та переосмислення минулого, — зауважує Олександр Біленький. — Переконали: саме правда руйнує будь-яку пропаганду. Правда, яку підкріплює об'єктивне вивчення та висвітлення історії радянської/імперської окупації, її доступне викладення та першоджерела у вигляді тих же пам'яток і пам'ятників, зібраних в одному місці».

Настя ТОПОЛЯ

РЕТРОСПЕКТИВА

Спогади про вишивку

В архіві нашого рідного Краєзнавчого музею зберігається багато розробок шкільних пошукових загонів колишнього Решетилівського району. І сьогодні у рубриці «Ретроспектива» ми хочемо познайомити вас із доробком «Пошук» Сухорабівської ЗОШ I-III під назвою «Вишита сорочка — душі моєї оберіг» за напрямком «Історія та культура рідного краю» за 2012 рік. Звісно, що ми робили деякі корективи у роботи учнів, які занотовували спогади земляків.

Почнемо зі спогадів Тетяни Павлівни Семененко (1890–1983). Від неї дізнаємося, що вона була восьмою чи дев'ятою дитиною в родині. Під час пологів мама померла, а маленьку Таню забрала до себе старша сестра Катерина, яка на той час вже була заміжня. Все життя дівчинка звала рідну сестру мамою, а племінників мала за рідних братиків та сестричок.

З раннього дитинства вона пам'ятала, як до них у хату зимовими вечорами сходились жінки і дівчата. Катерина готувала нехитру вечерю, а гості теж несли у торбинці щось перекусити. Господиня змочувала у чомусь масному смужечку старої ганчірки, змієюю скручувала у жерстяній баночці, залишаючи піднятим лише кінчик, який потім і підпалювала. Це було таке освітлення. За зиму стіни в хаті від кіптяви та диму від такого каганця ставали чорними.

Жінки вмошувалися на соломі навколо вогника, діставали з торбин полотна, голки, нитки і вишивали. Тут же кроїли і шили полотняні сорочки. Нитки були в основному чорні та червоні. Полотно здебільшого було своє, бо у кожного на грядці росли коноплі, які восени рвали, замочували у Бистриці чи Ямі, потім на саморобних станках (верстатах) ткали полотно.

Відбілювали тканину білою глиною, але вибілювалось не все полотно, а тільки для святкового одягу. Сорочка на кожен день була дуже грубою, рудою і без особливих вишивок. Від такого

одягу на шиї інколи з'являлись виразки. Сім'ї тоді були великими, а тому одягти всіх було неможливо, особливо дітей. То й ходили вони в недоносках.

Десять з семи років Таня почала працювати на пана. Все літо полола кабаки, а восени пан давав за роботу мідного п'ятака. Вранці дід (батька Тетяна чомусь ніколи не згадувала) запряг коней і вони поїхали в Биняківку (Буняківку) на базар. На зароблені гроші купили Тані стрічки і м'яку тканину в квітках на першу нову спідничку, до цього ходила лише в полотняній довгій сорочці. Тут же накупляли ниток, голок, іншого краму, і вже взимку дівчинка сама почала вишивати. Робила це Тетяна до глибокої старості.

Наступна розповідь Євдокії Сергіївни Шапар (1910–2004). Жили вони, за спогадами жінки, дуже бідно, бо батько помер ще молодим, залишивши трьох дітей. Дуня з семи років пасла в Закоп'ї корів. Одного разу різко похолодало, пішов сніг, почали замерзати калюжі. Дівчинка була легко одягнена і боса, а тому захворіла. Довгий час Дуня не ходила, залишилась інвалідом на все життя, а тому виконувала сидячу роботу, дуже багато шила і вишивала.

В 1935–1936 роках в село Сухорабівку приїхала Паша Петрівна Пальчик і організувала кустарне виробництво з місцевих вишивальниць. Євдокія Сергіївна з першого дня працювала в ньому разом із Палажкою Жванко, Марією Дрозд, Ялосоветою Шапар. Паша Петрівна

Робота Шапар
Євдокії Сергіївни.
1941 рік

Робота Третяк
Оксани Іванівни.
1938 рік

Роботи кустарниць оцінювались дуже високо. Проте й вимоги до вишивальниць були дуже високі — не можна було помилитись в жодному хрестикі.

привозила тканину, нитки, візерунки (орнамент). Володіли майстрині не одним видом технік вишивки. Здебільшого шили без канви, зазвичай у дві нитки.

Спочатку шили білим по білому великі скатертини, потім сорочки. Самі кроїли, шили лише руками, а потім вишивали українські сорочки згідно традицій рідного села. Замовлень було дуже багато. Інколи ночами майже не спали, щоб вчасно виконати замовлення. Шили при світлі каганця чи свічки. За свою роботу отримували копійки. За вишиту скатертину, вишиту з чотирьох сторін білим по білому, платили від 3 до 4 карбованців. Виконані роботи відвозили до Решетилівки, адже кустарі були філіалом художньо-промислової артілі імені Клари Цеткін (усього таких філій було 14 — прим. авт.). Роботи Сухорабівських майстринь цінувались досить високо, але платили їм мало.

В кінці травня — на початку червня 1941 року отримали велике замовлення від Київського художнього (чи

Символ вдовині долі.
Робота Шапар
Євдокії Сергіївни.
1941–1946 рік

народного) колективу на пошиття чоловічих і жіночих сорочок. Це було перше невиконане замовлення. Залишилось воно в руках кустарниць згадкою про той страшний рік. Вишивальниці перетворили рукави недошитих сорочок на рушники, дошивши на них хрести, бо майже всі після війни залишились вдовами з малими дітьми. У Євдокії Сергіївни такий рушник висів над її ліжком майже 60 років.

Остання розповідь Олександри Панасівни Омеляненко (1926–2019). В Сухорабівку приїхала Паша Петрівна Пальчик, яка організувала артіль (кустар). Сусідка Настя Корніївна Циган пропрацювала в кустарі весь час, доки він існував. Вона розповідала, що замовлення і матеріал для роботи: бязь (нитки), тканину, зразки вишивок привозили з Решетилівки, артілі ім. Клари Цеткін. Туди ж відвозили готові роботи.

Роботи кустарниць оцінювались дуже високо. Проте

й вимоги до вишивальниць були дуже високі — не можна було помилитись в жодному хрестикі. Примушували розплутувати і перешивати заново. Шили рушники, сорочки, скатертини. Коли річ була велика-шили кілька вишивальниць. Для прикладу велику скатертину шили втрьох — Настя Корніївна Циган, Євдокія Іванівна Лисенко, Марія Михайлівна Михайлик. Також в цій артілі довгий час працювала Любова Максимівна Калитка, яка пізніше після Паші Петрівни Пальчик очолювала кустар до його закриття.

Після війни кустарна філія не відновила роботу, але у спадку селян Сухорабівки зашилось багато гарних витворів мистецтва, які вони бережуть і шанують, використовують під час найголовніших подій як обереги і символи духовності, краси і нерозривного зв'язку між поколіннями.

Юрій КІСІЛЬ

ЗНАЙ НАШИХ

Любов МАЦОЛА: «На закупи — тільки з екоторбою!»

За останні декілька років екоторба чи сумка-шо-пер стали невід'ємною частиною нашого побуту. Цей аксесуар — свідчення екосвідомості її власниці. Торбина ніби промовляє: «Моя господиня дбайливо ставиться до довкілля і не плодить шкідливий кругообіг пластикових пакетів у природі». Чимало вітчизняних брендів одягу та взуття охоче підтримують тренд на екологічність і свідомо йдуть на витрати, аби запакувати ваші покупки у крафтові паперові пакети (із вторсировини) чи фірмові екоторбини. Бо для них це ще й зайва наочна реклама, з якою ви будете ходити за покупками. З таких же міркувань мережеві супермаркети ненав'язливо пропонують один раз витратитися на багаторазову сумку-шо-пер й не купувати щоразу черговий пакет. Тренд на екологічність — це не лише про місто. Амбасадори свідомого й ощадного ставлення до природи живуть і в селах. У Коломаку — це Любов Мацола, яка ще й власноруч шие екосумки.

Про мамині гени і як любов у Коломак може завести

Умілі золоті ручки, що майстерно перетворюють шмат тканини на модні чи корисні речі, у Люби від мами. Звісно, премудростей швачки і закрійниці її навчили майстри у полтавському ПТУ-24 (нині професійний коледж сфери послуг). Та гени ж не надурш, а потяг до швацтва у Люби таки від мами. Спостерігаючи за її вправною роботою, доня ї собі ще у 5-му класі вирішила, що обов'язково стане швачкою. Здобувати фах вирішила після 9-го класу у Полтаві.

А от до Коломака з рідної Селещини Любу привели доля з коханням. З майбутнім чоловіком Андрієм Мацолою дівчина познайомилася завдяки рідному молодшому брату. Хлопці разом навчалися — в одному училищі і в одній групі, потоваришували. І як це часто буває в житті, після знайомства Андрій закохався у сестру кращого друга. Далі все за щасливим сценарієм — весілля і родинне гніздечко у Коломаку. Про переїзд пані Люба ані трохи не жалкує, бо з коханням — хоч на край світу. «У нас тут красиво, тихо, гарно — неймовірна природа, річка поруч. Просто ідеальне місце, аби діти росли здоровими і в любові та ще на свіжому повітрі в екологічному селі», — зауважує жінка. У подружжя нині підрастає

двоє дітей — 12-річна Софія та Добриня, котрому цього тижня виповнилося 10 років. Дещо екзотичне ім'я, що ніби занурює в легенди Київської Русі про могутніх богатирів, для молодшого сина обрав тато. Обрав не випадково й то була не просто примха. Синочок народився справжнім багатирем — вага новонародженого сягала за 4 кілограми. Це зараз мама посміхається і додає, що сьогодні так і не скажеш, бо як Добриня мало чим вирізняється з-поміж своїх друзів-однолітків — в'юнкий і худенький хлопчик. До імені, котре спочатку викликало подив, односельці теж звикли.

Шиттям пані Люба тривалий час заробляла на життя. Працювала на різних фабриках у Полтаві, куди їздила з Коломака на роботу, — шила військову форму, спецодяг, уніформи тощо. Проте після народження дітей стала домогосподаркою. Тож малеча росте під маминим наглядом і спілкування з ненькою їм не бракує. А от сама жінка жартує, що насправді невідомо, що краще — бути домогосподаркою чи працювати. Бо ж домашньої роботи, скільки її не роби, так і не видно. Та й у домогосподарки немає ні вихідних, ні відпусток. Щоправда професія швачки і в родинному житті добре допомагає і шити пані Люба й зараз не полишає. Дітвора із задоволенням носить пошиті мамою штанці, блузки чи сукенки. Чоловікові робочі комбінезони — теж справа рук майстровитої дружини. Шие пані Люба різні речі й на замовлення, односельці приносять одяг на ремонт, аби підрубила задовгі брюки чи вшила застібку-змійку в куртку.

Пакети — це неекологічно й дорого

Як би там не було, та першу екоторбу Любов Мацола пошила на замовлення подруги. Потім вчителька малого Добрині — Аліна Перепелиця (теж добре знана екоактивістка, котра навчає малечу бути екосвідомими і пропагує тренд на екологічність у власній громаді) заохотила пані Любу пошити екосумки з торбинками для шкільних ярмарків. Товар пішов, як то кажуть, «на ура». Родина Мацол у своєму побуті замінили пакети та пакетики на екосумки та торбинки минулої весни. «Бо, по-перше, їх дорого купувати. А з іншого боку, користуватися тим, що потім розкладатиметься кількасот років, отруюючи довкілля — це ще й неекологічно, — зауважує пані Люба. — Перехід на екологічні торбинки припав якраз на той час, коли в державі заговорили про повну відміну від шкідливого поліетилену, закріплену законодавчо. Пакети

з ужитку в нашій родині ще зовсім не вийшли, бо буває, що торбинку вдома забуваєш або ж не плануєш закупи взагалі. От тоді й може випадково з'явитися черговий пакет».

Тренд на свідоме ставлення до природи рідного краю, принаймні на побутовому рівні, пані Люба й своїм землякам намагається прищепити. Зізнається, що екосумки ті купують неохоче. Напевно, що старі звички даються взнаки. Ну, або ж ніхто не сідав і не рахував, скільки насправді на рік витрачає коштів на пакети і пакетики в супермаркетах та крамничках. Точно, що не 50 гривень, за які у Любові Мацоли можна придбати екоторбу стандартних розмірів. Менші торбинки для сипучих продуктів, овочів чи фруктів, на зручних зав'язках, обійдуться взагалі у 20–30 гривень. Для порівняння, більш-менш пристойна сумка екошопер з добротної тканини, а не марлі від мух, в інтернеті коштує від 150 гривень. Хочете торбу з авторським дизайном на кшталт відомого й популярного «гуся» — готуйте від 360 до 500–600 гривень. Пані ж Люба шие торби потрібного для клієнта розміру, індивідуально, під замовлення, з якісних тканин і з посиленими ручками, аби ті не відірвалися під вагою отого всього, що українські жінки називають «та я ж майже нічого не купила». А ще вона вміє дарувати друге життя старим речам, так що ваші старі, улюблені джинси, які шкода викинути, у вправних руках Люби Мацоли цілком можуть перетворитися на стильний шопер.

Пані Любов зауважує, що майстровитих жінок, котрі вміють шити, у тому ж Покровському вистачає. Тому напевно, що чимало хто собі екоторби вже пошив самотужки.

«Вдома й рідні стіни рятують»

Повномасштабна війна багато чого поставила на паузу. Якби не пришелепкуватий сусід, норми щодо використання пластикових пакетів стали б жорсткіші. Нині у вітчизняних супермаркетах у пакети фасували б хіба м'ясо

та рибу. А ще задоволення нагрібати пакети «про запас» коштувало б недешево. Та через війну екосвідомість трішки відійшла на другий план — і в міських супермаркетах покупці беруть і пакети, і пакетики, які планувалося прибрати із торговельних залів. «Ми екоторбу на закупи беремо постійно — намагаємося не складувати пакети, не множити й обходитися без них», — зауважує Любов Мацола.

Як і для багатьох земляків, повномасштабне вторгнення для Люби з Андрієм стало шоком. Проте їхати з дому закордон не захотіли, хоча така нагода була. Адже тато із братом пані Люби працюють у Європі дальнобійниками і кликали родину у безпеку. Ті відмовилися. «Поїхали й забрали до себе маму з Селещини, аби бути всім разом — і лишилися вдома. Чоловік не хотів лишати хату. Та й куди їхати? Вирішили, що будемо вдома. Тим більше що до нас фронт, на щастя, не дійшов. З дому поїхали б хіба у крайньому випадку. Та й город потрібно було саджати, — посміхається жінка. — Чуже є чуже, їхати кудись в невідомість не захотіли. Бо вдома й рідні стіни рятують».

Та й допомагати своїм захисникам з дому легше. Майстровиті руки швачки стали в нагоді й під час війни. Якось у крамниці Любов Мацола зустріла людей, котрі шукали тих, хто вміє шити й користуватися швейною машинкою. Погодилася — і їздила у Покровське на станцію шити бійцям на передову білизну. Коли в дітей закінчилися канікули й почалося навчання в школі, волонтерила для ЗСУ вже вдома. Разом із чоловіком — а він у пані Люби тесля-будівельник, на «ти» з деревом і може перетворити на справжній шедевр найнепоказнішу дощечку — залюбки долучалися до шкільних ярмарок, аби зібрати кошти на потреби ЗСУ. Для шкільних продажів Люба пекла смаколики і шила екоторбинки та шопери, Андрій вирізав такі необхідні в господарстві кухонні дошки. Теж у стилі «еко».

Війна війною, та насправді вона не привід для того, аби перестати дбати про довкілля. Тим більше що «біосміття», котре забруднює українські чорноземи в зоні бойових дій, й так нині не бракує. Наслідки цієї війни і майже екологічної катастрофи, що її нам влаштували рашистські орки, доведеться розгрібати не один рік. Так що давайте не будемо додавати собі клопоту ще й продуккуванням запасів поліетиленових пакетів. Ми ж воюємо за право бути європейцями, цивілізованою країною, де турбота про екологію — це норма життя. Тож, як каже наша героїня, на закупи — тільки з екоторбою!

Настя ТОПОЛЯ

ОГОЛОШЕННЯ

ПРИВАТНІ
ОГОЛОШЕННЯ

НЕРУХОМІСТЬ

■ Продам 1-кімнатну квартиру 4/4 в центрі Решетилівки.
Тел. 050-737-79-44

■ Продам 3-кімнатну квартиру. Центр, Решетилівка. Тел. 066-434-60-97, 066-113-85-52

ЖИВНІСТЬ

■ Куплю теля, кнура.
Тел. 095-914-64-97

■ Продам 2 кізочки. Вік 4 місяці. Від продуктивних кіз. Тел. 095-60-15-853

■ Продам козу дійну. Молоко смачне, без запаху. Тел. 095-607-95-37

РІЗНЕ

■ Продам кремені коричн. довж. 5м, шир. 1,5м. 650 грн. Тел. 050-989-05-02

■ Продам заклені віконні рами 255x160 (1 шт.), 85x110(2 шт.) б/в. Тел. 050-989-05-02

■ Продам газовий котел КС-3, б/в, задовільний стан. Тел. 050-989-05-02

■ Продам сукно коричн. колір, шир. 1,40, довж. 2,80, 350 грн. Тел. 050-989-05-02

■ Продам до старого мотоцикла з коляскою Панонія двигун - 1 циліндр, працює без АКБ і катушки, 4л на 100 км, гарний стан, вилка та інші різні запчастини, вихлопні. Тел. 095-828-64-56

■ Продам коробку швидкості ГАЗ-52, новий блок шестернь до неї, УД-2 бензиновий двигун в робочому стані. Пускозарядний пристрій 12, 24В з електрозваркою до напівавтомата Темп-200. Тел. 098-204-48-97

■ Продам зернобурякотраво-подрібнювач, ел. двигун, насос, компресор Камаз. Тел. 095-914-64-97

■ Продам проволоку діам. 3 мм (обміднена). Тел. 050-405-32-65

■ Продам кукурудзу 1-2 ц. Тел. 066-483-79-20

■ Продам труби бурові діам. 110, довжиною 2,4 м. Тел. 050-405-32-65

■ Куплю скутер у гарному стані. Б.у. 050-19-21-003

■ Продам жіночий велосипед новий «Люкс». Тел. 066-681-17-30

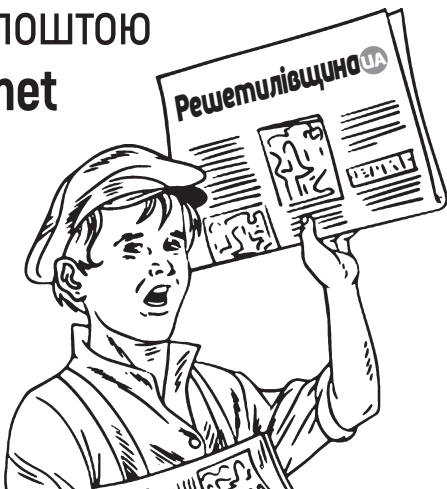
■ Дрова дрібні для печі із коминами. Тел. 095-561-31-81

■ Продам куці барбарису, троянди чайної та один куц сортової калини. Тел. 095-561-31-81

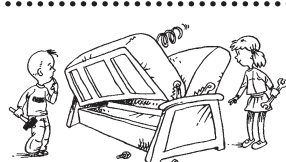
■ Продам сухі дрова. Терміново. Решетилівка. Тел. 095-561-31-81

Замовити привітання та розмістити оголошення у газеті можна електронною поштою
resh_ua@ukr.net

та за номером телефону
050-675-07-36

Вироби з металу
Гаряча та холодна ковanka. Виготовлення комплектуючих до с/г техніки
Тел. (099) 333-41-08, (098) 903-65-41

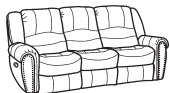
Ремонт м'яких меблів.
Тел. (095) 32-28-569
Олександр

Куплю телят, корів, биків, кіз, коней. Дорого. Термінові виклики. Цілодобово. Тел. (099) 959-78-22, (067) 983-01-96

Натяжні стелі.
Тел. (066) 882-48-81

МЕБЛІ

шафи-купе, кухні, матраци, дивани зборка, доставка
Тел. (063) 842-87-58, (095) 835-67-57

Магазин «ШАХ»

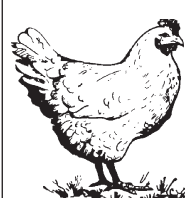
Вантажні перевезення.
Газель до 2 тонн
Тел. (099) 781-90-61

Дорого куплю соняшник.
Тел. (066) 922-21-11

Побутова техніка б/в із Європи:
морозильні камери, холодильники, пральні-машини-автомати, велосипеди. Широкий асортимент в наявності та на замовлення.
(068) 337-77-76, (095) 383-46-65, (097) 284-60-66

ПП Зайцев.
Ремонт холодильників та морозильних камер. Вдома у замовника.
Тел. (050) 136-70-13, (098) 305-27-67, Сергій

Продам фермерських курей-несучок вирощених на домашніх кормах, різного віку. Несуть крупні яйця. Доставка безкоштовна.
Тел. (066) 162-36-14, (068) 469-84-32

Куплю дорого корів, биків, телиць, кіз, цапів, баранів, проблемну худобу. Цілодобово.
Тел. (097) 756-25-25, (099) 343-31-00

Супутникові антени. Встановлення. Ремонт. Тел. 2-19-58, (066) 932-15-57, (093) 107 57 77

Натяжні стелі.
Тел. (066) 882-48-81

Телефон «гарячої лінії»
Решетилівської міської ради
095-78-07-111

Із перших днів війни наш земляк Андрій Горобець допомагає забезпечувати військових обладнанням та технікою. **Прохання всіх небайдужих долучатися до зборів.** Кожна гривня допоможе закрити потребу. Картка для благодійних внесків:

4441 1144 5667 6665

Шостий відділ Полтавського РТЦК та СП проводить **відбір кандидатів для проходження військової служби за контрактом у військових частинах ДШВ, частин ССО, морської піхоти та інших військових частин Збройних Сил України.**

Відбір кандидатів віком від 21 до 27 років, які не проходили військову службу, придатних за станом здоров'я, не судимих, розвинутих у фізичному відношенні. Дані громадяни окрім стабільного та гідного грошового забезпечення матимуть можливість бути направлені за кордон для набуття навиків та вивчення озброєння та техніки закордонних зразків.

Більш детальну інформацію ви зможете дізнатися в шостому відділі Полтавського РТЦК та СП за адресою:

м. Решетилівка, вулиця Шевченка, 25 або за телефоном 2-14-70; 066-988-33-37.

Начальник шостого відділу Полтавського РТЦК та СП підполковник С. НОВОСЕЛЯ

Центр видачі одягу
для переселенців:

м. Решетилівка, вул. Покровська, 9

Пн-Пт- 10.00-16.00
Сб- 10.00-13.00
Нд- вихідний

Решетилівський центр прийому/видачі продовжує збір речей для тимчасового переміщених людей.

Потреби:	бейсболки;
· чоловічі спортивні штани, шорти, футболки, кросівки, бейсболки, макасини, капці;	· рушники;
· жіночі спортивні штани, шорти, футболки, кросівки,	· матраци;
	· постільна білизна;
	· подушки;
	· ковдри;
	· пледи.

Потрібні речі можна приносити до міського Будинку культури, де діє пункт прийому/видачі одягу для тимчасово переміщених осіб.

Решетилівщина UA

Тел. (050) 675-07-36

КУПОН ДЛЯ БЕЗКОШТОВНОГО ОГОЛОШЕННЯ

Текст оголошення _____

Телефон / Адреса _____

Скринька для прийому купонів розміщена за адресою:
вул. Покровська 2/5. Книжковий кіоск, 1 поверх,
торговий дім, де розташований магазин «Аврора».

ПОРАДИ

Як правильно зберігати ліки вдома

У кожному будинку напевно є аптечка, в якій зберігаються як обов'язкові ліки за призначенням лікаря, так і запас медикаментів на різні випадки життя.

Важливо виконувати всі вимоги щодо зберігання ліків — так можна забезпечити збереження лікувальних властивостей медикаментів протягом усього терміну їхньої придатності. А ось недотримання цих правил може зменшити їхню ефективність і навіть спровокувати зміну їхніх властивостей, викликавши алергію чи отруєння.

Як правило, більшість ліків повинні зберігатися у сухому, прохолодному, захищеному від світла місці, подалі від опалювальних та нагрівальних приладів.

Насамперед уважно прочитайте інструкцію, щоб дізнатися про особливі умови для зберігання того чи іншого медичного препарату. У ній вказані основні особливості зберігання та межі температурного режиму саме цих ліків: якщо в інструкції із застосування рекомендують зберігати

ліки при кімнатній температурі або температура не вказана, це означає, що для препарату оптимальна температура від +15°C до +25°C;

якщо рекомендується зберігання в прохолодному місці, це означає, що тримати ліки слід при температурі від +8 до +15°C; зберігання у темному місці означає, що потрібно тримати ліки у захищеному від сонячного світла місці;

зберігання у сухому місці означає, що слід тримати ліки у приміщенні з відносною вологістю повітря не більше 60 відсотків.

Зручно та практично тримати лікарські засоби з однаковою температурою зберігання не розрізняючи по всьому будинку, а в одному визначеному місці. Наприклад, у картонній коробці, пластмасовому або металевому контейнері, аптечці, косметичці.

Оптимальні місця зберігання ліків у будинку — у передпокої, коморі чи кімнаті.

Не слід тримати коробку з ліками у ванній кімнаті через підвищену вологість, на кухні, тому що там спекотно під час приготування їжі, а також на підвіконні — через прямі сонячні промені.

Сім'ям з дітьми обов'язково слід зберігати ліки так, щоб малюк не зміг до них дістатися і навіть не знав, де вони лежать. Бажано взагалі не відкривати всієї аптечки у нього на очах, щоб не провокувати цікавість. Адже дитина може дістатися медикаментів, коли батьки не бачать.

Навіть якщо у вас немає дітей, не ігноруйте вимогу тримати ліки в недоступному для них місці — високій полиці або шафці, що замикається. До вас можуть прийти гості з дітьми, і найменше відволікання дорослих може призвести до сумних наслідків, якщо дитина дістане упаковку з яскравими привабливими пігулками.

Найкраще продовжувати тримати лікарські засоби в їхніх рідних заводських упаковках, разом з інструкцією із застосування.

Якщо вам необхідно відрізати частину блистера або відсипати ліки з упаковки в контейнер, наприклад, у поїздку, не полінуйтеся написати назву, дату випуску та термін придатності препаратів.

Рідкі та тверді ліки у флаконах потрібно тримати щільно закритими, інакше деякі препарати можуть випаровуватися, поглинати чи виділяти леткі речовини, або вступати в реакцію з повітрям.

Обов'язково записуйте дату відкриття флакона з ліками, це можна робити на самій коробці. Це убезпечить вас від вживання зіпсованих медикаментів.

Не забувайте, що шприци, бинти та інші перев'язувальні матеріали також мають свої умови та терміни зберігання. Наприклад, з часом упаковка втрачає герметичність, через що вироби стають не стерильними.

Олександр СТЕПАНЕНКО

СТРАВА ТИЖНЯ

Салат «Берлінський»

Інгредієнти:
300 г шинки;
300 г маринованих огірків;
1 болгарський перець (великий);
2 яйця;
2 яєчні білки;
зелена цибуля;
150 г свіжого огірка;
100 г сиру.
Для заправки:
2 варені жовтки;
2 ст. л. йогурту (майонезу або сметани);

1 ч. л. німецької гірчиці;
сіль, перець.

Для заправки жовтки розчавити виделкою, з'єднати з іншими інгредієнтами та ретельно розмішати.

Інгредієнти салату нарізати. Додати нарізану зелень і тертий сир.

Заправити салат та перемішати.

Чим замінити панірувальні сухарі?

Панірувальні сухарі допомагають котлетам і відбивним тримати соковитість усередині та роблять їх красивими і золотавими. Не варто відмовлятися від таких страв, якщо раптом запланували приготувати котлетки на обід, а сухарі не встигли чи забули купити. Замінимо їх на домашні. Тим більше, що домашні панірувальні сухарі — ще й спосіб позбутися сухого хліба та заощадити гроші. Замінити їх можна борошном з додаванням куркуми або паприки і не лише.

Зазвичай радять так: нарізати хліб і швидко підсушити його в мікрохвильовій печі або духовці. Потім сухарі подрібнюють в блендері або через м'ясорубку.

Є й інший корисний лайфхак. Для домашніх панірувальних сухарів підсохлий хліб потрібно натерти на дрібній терці, розкласти на застеленому папером для випікання деку та підсушити в духовці.

Також можна зробити заготовку на майбутнє. Тертий хліб скласти у пакет і зберігати в морозилці. Коли сухарі знадобляться, їх потрібно просто обсмажити в духовці.

Проте є й інші альтернативи сухарям, радимо побалувати

своїх рідних оригінальним паніруванням для вже звичних і улюблених страв.

1. Кукурудзяні пластівці. Купуйте звичайні, без смакових добавок. Подрібніть у блендері до потрібної текстури. Таке панірування підійде для курячих стегон та крил.

2. Кукурудзяне борошно. Класне панірування для риби, насамперед для білої.

3. Пшеничне борошно та куркума/паприка. Додайте пряність у борошно, пропорції обертуйте на власний розсуд і смак. Таке панірування додасть рибі красивого кольору й надасть особливого смаку. Панірування з паприкою добре підійде для курки та м'яса.

4. Гречане борошно. Його можна використовувати при смаженні овочів — кабачків, баклажанів та цукіні. Отримаєте дуже приємний смак та аромат.

Настя ТОПОЛЯ

Варимо буряк... за 10 хвилин

Любите вінегрет чи інший салат із вареним буряком, проте не хочете витрачати купу часу на приготування самого буряку? Вихід є! Бо у мікрохвильовці бурячок готується за 5, найдовше — за 10 хвилин. Потрібно знати лише деякі тонкощі приготування.

Спочатку потрібно ретельно вимити овоч і відрізати хвостик. Потім покладіть буряки в звичайний пакет і налейте трохи води.

Тепер загорніть пакет і зав'яжіть. Обов'язково зробіть кілька отворів у пакеті для виходу

пари. Ще радять використати не пакет, а пластикову кришку, яка входить у набір до мікрохвильової печі. Так овоч вийде, як запечений.

Час приготування залежить від розміру буряка. Маленькому потрібно лише 5 хвилин, крупний вариться 10–12 хвилин. У такому разі, в процесі варіння, його треба перевертати. Наприкінці приготування перевірте м'якість буряка виделкою або зубочисткою.

Настя ТОПОЛЯ

